

DR. HORVÁTH LÁSZLÓ*

A társasági tőke védelmének büntetőjogi eszköze: a saját tőke csorbításának büntette

A gazdasági társaságok megfelelő működéséhez egyszerre köz- és magánérdek is fűződik. Közérdek, hiszen bizonyos üzemméret felett a cégek működése jelentős piachbefolyásoló hatással jár, de közérdek azért is, mert az állami bevételeket a nagyvállalatok pénzügyi döntései jelentősen befolyásolhatják. Magánérdek is a szabálykövetés, ugyanis a vállalaton belüli működési zavarok akár könnyen érzékelhető veszteséget okozhatnak a cég tulajdonosai számára, és hosszabb távon pedig ronthatják az adott vállalkozás piaci helyzetét, márkanévnek értékét is rombolhatják, illetve a kellő tulajdonosi információ hiánya nem megfelelő cégműködéshez vezethet, amelyet a hatályos jogszabályok, illetve egyéb (etikai... stb.) szabályok igyekeznek kordában tartani. A jogszabályok megszegése esetére a jogalkotó szankciókat helyez kilátásba: a gazdasági életben ilyenek például a versenyjogi vagy az adójogi szankciók. Ha ez sem elegendő, akkor a jogalkotó a végső eszközhöz nyúl: ez már a büntetőjog területe.¹

Napjaink közelmúltjának európai és tengerentúli vállalati botrányai, vagy a hazai tapasztalatok közül a Postabank-botrány² nem elsősorban e cégek elsődleges üzemi, termelési tevékenységéhez, hanem pénzügyi, befektetési ügyleteikhez kötődtek. Természetesen a menedzsment tagjai büntető- és polgári jogi felelősséggel is tartoznak a tevékenységükkel kapcsolatban. A büntetőjogi jogérvényesítés azonban kétarcú eszköz: mint ahogyan a PwC 2014-es kutatásából³ is tudhatjuk, a hazai vállalatvezetők nem szívesen alkal-

mazzák a cégen belüli szabálytalanságok kezelésére a hatósági feljelentés formáját, vélhetően ezen szabálytalanságok kisebb volta, illetve az eljárások elhúzódása, nehézsége okán. Szerencsére ebben a szegmensben nem nyert még teret az a lassacskán általánosnak tekinthető gyakorlat, mely szerint egy elszámolási jellegű, azaz merőben polgári jogvita rendezésének első lépése egy büntető feljelentés megtétele, illetve a korábbi szerződéses partnerrel szemben adóhatósági vizsgálat kezdeményezése.

A menedzsment helyzete a vállalaton belül felmerülő ügyekben ugyanis ellentmondásos: egyrészt a cég kárát minden esetben érvényesíteni kell, tehát az okozott vagyoni hátrányt lehetőség szerint reparálni szükséges, másrészt pedig csökkenteni kell annak a lehetőségét, hogy ez a kár megnövekedjen. A hatósági eljárások – sok esetben értelmetlen – költségvonzata, időigénye nem segíti a reparációt, illetve a cégnek egy ilyen ügy napvilágra kerülése sok esetben forintosítható veszteséget is okoz, azzal, hogy a fogyasztók fejében a vállalatról élő kép kedvezőtlenebbé válik. A 2002-es vállalati botrányok (Enron, Worldcom, Xerox, Parmalat... stb.) megmutatták azt, hogy a társaságok irányítási rendszerében súlyos kudarcok történhetnek a jogszabálysértő vezetői hozzáállásnak is köszönhetően.⁴ Az idén tavasszal a hazai tőzsdei cégek körében napvilágra került válságtünetek, így többek között a Business Telecom Nyrt., a Hun-Mining Nyrt. és a TR Investment Nyrt. körüli események pedig azt jelzik, hogy az önkéntes jogkövetés nem csodaszer, a felelős társaságirányítás igénye nem elegendő a befektetések értékének és a vállalaton belüli munkahelyek megőrzéséhez, szükséges e mellett az is, hogy a vállalatok működése, piaci tevékenységük megfelelő ellenőrzés alá kerülhessen.

Sok esetben azonban a vállalati vagyonszerzés mértéke akkora, hogy – a befektetők, illetve a szerződéses partnerek, esetleges hitelezők érdekeinek védelmében – szükséges a hagyományos magánjogi jellegű védelem mellett a vállalati vagyont büntetőjogi eszközökkel is védeni. A csalárd vállalkozókkal szembeni magánjogi fellépés hosszú ideje létező, klasszikus jogintézmény: az 1875. évi XXXVII. törvénycikk, a Kt. 187. és 189. §-a kifejezetten az igazgatósági és felügyelőbizottsági tagok közvetlen, személyes kárfelelősségét tette megállapíthatóvá azon jogsértő cselekménye-

* bírósági fogalmazó (Kecskeméti Járásbíróság), doktorandusz (PTE-ÁJK Doktori Iskola)

¹ Dr. Gál István László: Új magyar Büntető Törvénykönyv és a gazdasági válság elleni küzdelem, Büntetőjogi Szemle, 2012/1. 14–23. old.

² Auer Ádám: A felelős társaságirányítás megjelenése a magánjogban, Doktori Értekezés, SZTE-ÁJK Doktori Iskola, 2013., 10. old.

³ Gazdasági bűnözés: az üzleti életet fenyegető globális veszély – 2014. évi felmérés a globális és magyar gazdasági bűnözésről, PricewaterhouseCoopers, 2014., 15. old. http://www.pwc.com/hu/hu/kiadvanyok/globalis_gazdasagi_bunozes_felmeres/assets/Globalis_gazdasagi_bunozes_2014_magyar_riport.pdf

⁴ Kecskés András: Az Enron botrány és az üzleti jog rohadat almái, Magyar Jog, 2008:6.; 429. old.

ikért, amelyeket ügykörükön belül, a társaság működésével összefüggésben fejtettek ki.⁵

A vállalat saját tőkéjének védelme talán az egyik legfontosabb befektető- és hitelezővédelmi eszköz. A hatályos Btk. több ponton is védi a társaság vagyonát: a törvény 407. §-ában körülírt büntett a társaság saját tőkéjét, míg a 404. § és 405. § hitelezők kielégítéséül szolgáló vállalati vagyont hivatott védeni.

A saját tőke csorbítása büntetőjogi szankcionálásának lehetősége messze nem új keletű: a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény meghozatala után felmerült annak a szükségessége, hogy az e törvényben foglalt egyes rendelkezések megszegése esetén a büntetőjogi fenyegetettség is biztosítsa a gazdasági vállalkozásoknak a társadalom érdekében való helyes funkcionálását. Ennek a felismerése hozta létre a Btk.-nak az 1988. évi XII. törvény 1. §-ával való kiegészítését és a korábbi Btk. 298/B. §-ának az életre hívását. Eszerint az alaptőke (a részvénytársaságok esetén), illetőleg a törzstőke (kft.-k esetén) csorbításának a vétségét az említett gazdasági társaságoknak az a tisztségviselője valósítja meg, aki az alaptőke vagy a törzstőke terhére, a társaság tagjai részére jogtalan kifizetést teljesít. A törvény a bűncselekményt vétségként szabályozta, és gyakorlatilag 2 évi szabadságvesztést, javítónevelő munkát vagy pénzbüntetést írt elő. A szóban levő új bűncselekmény-tényállás megjelölését „alaptőke vagy törzstőke csorbítása” címmel léptette életbe, a törvény 1989. január 1. napján lépett hatályba, valamint az 1994. május 15. napjáig volt hatályban; ekkor ugyanis az 1994. évi IX. törvény 15. §-a a büntetőjogi rendelkezést más tartalommal és szankcióval szabályozta.⁶ Az 1994. évi IX. törvény 15. §-a a Btk. 298/B. §-a törvényi tényállását – bár azonos szakaszszám és azonos cím megjelölése mellett – lényegesen megváltoztatta, és az 1994. május 15. napjával hatályba lépett újabb büntetőjogi rendelkezés a bűncselekményt már materiális bűncselekményként, és nem vétségként, hanem büntettként szabályozza, amelynek az elkövetője a részvénytársaságnak vagy a korlátolt felelősségű társaságnak az a vezető tisztségviselője, aki az alaptőkét vagy a törzstőkét – részben vagy egészben – elvonja; a törvényi fenyegetettség pedig 3 évi szabadságvesztés volt.

A bűncselekmény jogi tárgya részvénytársaság, a korlátolt felelősségű társaság, a szövetkezet, az európai részvénytársaság vagy az európai szövetkezet tagjainak és vezető tisztségviselőinek a szervezet törvényes működéséhez fűződő érdeke és a hitelezők vagyoni érdeke. Az érdekelt társasági kör meghatározása azonban álláspontom szerint hiányos: igaz ugyan, hogy a korlátlan tagi felelősséggel működő vállalkozások esetében az elvont vagyon helyett a korlátlanul felelős tag vagyona terhére sor kerülhet az esetleges követelések kielégítésére, azonban önmagában annak

indoka nem látszik, hogy kkt. és bt. esetében miért nem rendelkezik a jogalkotó a cselekményről. Azzal, hogy az új Ptk. elfogadásával a jogalkotó a hazai társasági jogból kivette az absztrakt „jogi személyiség nélküli gazdasági társaság” formulát, egységesebbé vált azok szabályozása is. A személyegyesítő társaságok, azaz a kkt. és bt. e különállása eddig is csak korlátozottan volt indokolt: gyakorlatban kevés eltérés mutatkozott meg e szervezetek esetében, míg az elválasztás elméleti alapját a német jogból, illetve a Kereskedelmi Törvényből lehetett levezetni, azon elv figyelembevételével, hogy szerződéses alapítás nem keletkeztethet jogi személyiséget – azonban már az első Gt. is felruházta e két szervezetet azzal, hogy cégneve alatt mindazon jogok és kötelezettségek alanya lehet, mely a jogi személy társaságokat is megilleti. Fentiek alapján tehát nem indokolt véleményünk szerint a kkt. és a bt. különállása e tekintetben, bár a védett vagyon mértéke rendszerint csekélyebb, önmagában azonban ez nem jelenti azt, hogy személyegyesítő társaságok sérelmére ne lehetne elviekben e bűncselekményt elkövetni.

Ugyanezen oknál fogva hiányos továbbá véleményem szerint a tényállás a cégnek nem minősülő jogi személyek tőkevédelmével kapcsolatban is: ha a törvény a jelentősebb vagyonnal rendelkező szervezetek esetében kívánja speciális bűncselekményként kriminalizálni a cselekményt, úgy a civil szervezetek vagyonának védelme is az így elérendő célok közé tartozhat. Ismeretes, hogy a non-profit szféra gazdálkodó szervezetei is jelentős vagyonnal, e mellett pedig fontos közérdekű célokkal bírnak, ennél fogva a szabálytalan kifizetések elleni fellépés igénye jogos és védhető.

Igaz ugyan, hogy a Btk. 372. § alkalmazásával nem kizárólag a kkt. és a bt. vezető tisztségviselője, hanem a civil szervezetek vezető tisztségviselője is felelőségre vonható a társasági vagyon csalárd felhasználása esetén, azonban véleményem szerint helyesebb lenne valamennyi jogi személy esetében a speciális szabály alkalmazása.

A büntetőjogi szabályozás természetéből fakadó hiba azonban, hogy nem lehetséges kezelni a társaság árnyéktulajdonosainak helyzetét: a törvény a vezető tisztségviselő, és a tag (részvényes) cselekményét rendeli büntetni, azonban sok esetben nem kerül feltüntetésre a cég valós tulajdonosa, aki a vagyoni előny birtokába kerül. Más esetekben is szükséges lenne ennél tágabb személyi kör meghatározása, hiszen nyilvánvaló, hogy a cég alkalmazottja is kerülhet olyan helyzetbe, hogy tevékenységével a vállalati célok teljesítését veszélyeztesse. Alapvető elv, hogy a cég vezetésének jóhiszeműen, megfelelő gondossággal (*Sorgfalt, Treuepflicht*) és a társaság, valamint a részvényesek érdekében kell eljárnia,⁷ de esetünkben ez a gondosság igaz a vezető pozícióban nem álló munkavállalókra is, ugyanis a társaság vagyongyarapodásának segítése minden munkavállaló feladata, és a tár-

⁵ Fónagy Sándor: A társaság jogi személyiségével visszaélő tulajdonos, illetve a vezető tisztségviselő kárfelelőssége, *Gazdaság és Jog*; 2010/9–10; 9–16. old.

⁶ BH 1998.577.

⁷ Auer: id. mű. 36. old.

sasági vagyon védelme kötelezettsége minden dolgozónak egyaránt. A vállalati hierarchián belül jelentős zavart okozhat, hogy egy adott esetben ki az a döntéshozó, akinek a döntésétől függ a tranzakció végbemetele, azzal, hogy ez a döntéshozó ellenőrizhető is legyen. Társasági jogi értelemben véve a gazdasági társaságok döntéshozói a cégjegyzékbe bejegyzett tisztségviselők, tágabb értelemben pedig a vezetők. A vezetői kör jóval tágabb lehet, mint a cégjogi értelemben vett tisztségviselői kör: vezető lehet mindaz, aki az adott területen döntéshozó jogkörrel rendelkezik, így tehát az Mt.-beli vezető állású munkavállaló jóval pontosabban írja le az adott munkavállalói kört. Bizonyos szempontból vezető lehet a társaság azon tagja is, aki bár a társaságban tisztséget nem visel, informálisan azonban az ügyek egészére, vagy egy-egy ügycsoportra nézve döntéshozói funkcióval bír.

A bűncselekmény elkövetési tárgya a saját tőke, melynek fogalmát a számviteli törvényben találhatjuk meg. A számviteli törvény 35. § (2) bekezdése szerint a saját tőke a – jegyzett, de még be nem fizetett tőkével csökkentett – jegyzett tőkéből, a tőketartalékból, az eredménytartalékból, a lekötött tartalékból, az értékelési tartalékból és a tárgyév mérleg szerinti eredményéből tevődik össze.

A bűncselekmény elkövetési magatartása a saját tőke jogtalan elvonása (részben vagy egészben). Elkövetési magatartást a tényállás nem tartalmaz, a Btk. 298/B. § szerinti bűncselekmény a jogalkotó az eredmény megfogalmazásával nyitott törvényi tényállásként szabályozta. A tényállászerű eredmény a tőke részbeni vagy egészbeni elvonása, egy a tőke mennyiségére kiható külvilági negatív változás. Az eredményhez vezető elkövetési magatartások változatosak lehetnek a tőkét megtestesítő vagyontárgyak típusától függően: készpénzre, ingatlanra, szellemi alkotásokhoz fűződő vagyoni jogokra nézve eltérő lehet a konkrét kifejtett magatartás, de annak az eredményt tekintve a saját tőke csorbulását kell eredményeznie.

Ha tehát az elvonás nem jogtalan, vagyis a saját tőke részben vagy egészben a rendes gazdálkodás körében enyészik el, a bűncselekmény megállapítására nem kerülhet sor. A bűncselekmény eredménye a saját tőke részben vagy egészben történő elvonása, ennek okozati összefüggésben kell állnia az elkövető által tanúsított elkövetési magatartással. Az elkövető magatartása során a társaság eszközeinek elvonása vagy az elkövető vagy harmadik személy gazdagodik, kimutatható vagyongyarapodást ér el. A korábbi szabályozás szerinti elkövetési magatartás, a valótlán érték megjelölése néven szabályozott önálló tényállást a jogalkotó e minőségében törölte, aminek hátterében a gazdasági társaságokról szóló törvény nem pénzbeli hozzájárulásra vonatkozó részének módosulása áll. Az elkövetési magatartás, nevezetesen a saját tőke elvonása, a gyakorlatban igen változatos lehet, vagyis megvalósulhat például felhasználás, elsikkasztás vagy egyéb jogellenes elidegenítés útján.

Amennyiben azonban csupán hibás üzleti döntések

folytán enyészett el a társaság vagyona, úgy a Btk. alapján az elkövető felelősségét nem lehet megállapítani, a vállalkozás folytatása során bizonyos megengedett kockázat viselése szükségszerű. Kérdéses, hogy hol húzódik a megengedett üzleti kockázat, és a józan belátással felmérhető, tehát valószínűleg tervezett üzleti bukás határmezsgyéje. A nagyobb gazdasági társaságok működéséhez elengedhetetlen a napi működéssel törvényszerűen együtt járó kockázatok kezelésére vonatkozó belső mechanizmusok megléte. Ezen mechanizmusok tehát egyszerre szolgálják a külső és belső szabályoknak való megfelelést, ezért gyűjtőnéven „megfelelésnek” (*compliance, Regeltreue*) nevezzük e kockázatkezelési szabályokat. A német felelős társaságirányítási kódex (Deutscher Corporate Governance Kodex, DCGK) egyértelműen a vállalat igazgatóságának hatáskörébe sorolja mind a kockázatkezelési, mind pedig az egyéb etikai szabályok megalkotását, és egyszersmind ügyvezetői kötelességé teszi annak biztosítását, hogy a cég megfeleljen mind a jogszabályokban, mind pedig a társaság belső irányelveiben foglaltaknak.⁸ Megállapítható az elkövető bűnössége tehát, ha az osztalékfizetésre a vonatkozó jogszabályok megsértésével kerül sor, de jogtalan lehet a vállalt belső premizálási szabályzatától eltérő, indokolatlan, jelentős összegű kifizetés is. Fontos megjegyeznünk, hogy az „elvonás” nem magával a kifizetéssel, hanem a vagyon csökkentésével függ össze, tehát saját tőke csökkentése – véleményem szerint – megvalósulhat többek között tárgyi eszköz alulértékelt módon való eladásával is.

A klasszikus, mindenféle jogcím nélkül folyósított kifizetése mellett sor kerülhet a vagyon egyéb módon való csökkentésére: a vállalati szerződéskötésekkel kapcsolatban elmondható az, hogy itt több ponton érvényesülhetnek bizonytalanságok: (1.) a szerződés tárgyául szolgáló beszerzés várt értéke, (2.) a megfelelő partner kiválasztása; (3.) a szerződés pontos tárgyának és teljesítési szabályainak meghatározása; (4.) az ellenérték kifizetésének feltételei és ütemezése; (5.) a folyamat ellenőrzése; és végül (6.) az adott üggyel kapcsolatos titoksértés, vagyis ezen hat ponton kerülhet sor a cégen belül olyan szabálytalanságra, amelynek folytán a vállalkozást valamilyen kár érheti. Kár következhet be, ha az adott beszerzést szükségtelenül hajtja végre a társaság, illetve ha az szükséges ugyan, de nem az elvárt minőségben, és ehhez a minőséghez mérten a legkedvezőbb áron, esetleg a megfelelő garanciák nélkül kerül sor az ügylet megkötésére, illetve természetesen akkor is, ha az egymással versengő piaci felek közül a döntéshozó önkényesen, kizárólag a saját előnyét tekintve választ szerződő partnert, amely egyáltalán nem hazai, és egyáltalán nem kizárólag a vállalkozások világára jellemző folyamat. A szerződéskötés sikerén felbuzdulva szolgáltatott vagyoni elő-

⁸ „Der Vorstand hat für die Einhaltung der gesetzlichen Bestimmungen und der unternehmensinternen Richtlinien zu sorgen und wirkt auf deren Beachtung durch die Konzernunternehmen hin (Compliance).” DCGK 4.1.3.; forrás: <http://www.dcgk.de/de/kodex/aktuelle-fassung/vorstand.html>

nyök ugyanis a szokásos üzleti gyakorlatban – bizonyos értékhatár alatt – egyáltalán nem számítanak tiltottnak; azonban egy adott szint felett már azt a vállalati kógens szabályozók és az etikai előírások egyaránt tiltják.

A bűncselekmény csak szándékosan követhető el, a bűnösség megállapításához azonban az eshetőleges szándék is elegendő.

A vállalkozás tőkéjének védelme – a fentebb kifejtettek szerint – fontos társadalmi érdek. A hazai gyakorlatban nem ismeretlen, sőt, sajnálatos módon gyakorlatnak tekinthető a kkv-szektor egy bizonyos részében, hogy a társaságok tagsága a cégvagyonát saját vagyonának tekinti, azt nem különíti el, amelynek nem

kizárólag adójogi, hanem magán- és büntetőjogi szempontból is aggályos, ugyanis amikor a tervezett ügylet nem az elvárt hasznot hozza, úgy sok esetben – jóval a fizetésektől eltekintve bekövetkezése előtt – sor kerül a társaság eszközeinek, vagyonának kimentésére, és ezáltal a céggel szerződéses kapcsolatban állók kielégítési alapjának majdani elvonására. Hibás gyakorlat ez, amely a gazdasági élet sok területén rombolja a szerződéskötési hajlandóságot, és hosszú távon súlyos következményekkel járhat. Véleményem szerint ezen esetekben a fokozott hatósági fellépés szükséges, de messze nem elegendő: a vállalkozási környezet megváltozása ugyanis kizárólag a piaci szereplők önkéntes jogkövetése alapján javulhat észlelhetően. ■

MAGYAR BÜNTETŐJOG I-II-III. KOMMENTÁR A GYAKORLAT SZÁMÁRA

(a 2012. évi C. törvény, az új Btk. kommentárja)

Harmadik kiadás

SZERZŐK: Akác József, Belegi József, Katona Sándor,
Kónya István, Márki Zoltán, Mészár Róza, Molnár Gábor Miklós, Soós László

SZERKESZTŐ: Kónya István

Ára:

- 23 000 Ft (**most 39 000-Ft helyett**, előfizetés a harmadik kiadásra nyomtatott formában, a további pótlapok ára: 38 Ft/oldal)
- 33 000 Ft/előfizetés (**most 49 900-Ft helyett**, e-könyvtárban, az évközi frissítéseket is magában foglaló éves átalánydíj)

A KÚRIA BÍRÁINAK KOMMENTÁRJA A GYAKORLAT SZÁMÁRA

Az Országgyűlés a 2012. évi C. törvénnyel megalkotta az új Büntető Törvénykönyvet, amely 2013. július 1-jén hatályba lépett. Az új Btk. új hozott létre lényegi változtatásokat a büntető anyagi jogban, hogy nem jelent teljes szakítást azokkal az értékekkel, amelyek a korábbi szabályozásban az állampolgárok hatékony jogvédelmét biztosították. Megújította – más jogterületeken kipróbált szankciók (sportrendezvények látogatásától eltiltás, elzárás) átmenetével új büntetési nemekkel bővítette – a büntetési rendszert. Sok esetben törvényi szintre emelte a büntető ítélezésben évtizedek alatt kikristályosodott joggyakorlatot.

Kiadónk a Kúria tapasztalt büntetőbíráinak szerzőségével, a Kúria Büntető Kollégiuma vezetőjének szerkesztésében 2013 szeptemberében jelentette meg a Kommentár új, harmadik kiadását. Az új törvény rendelkezéseinek elemzése mellett a bírák áttekintették az egyes jogintézmények, törvényi tényállások alkalmazásához kapcsolódó korábbi joggyakorlatot. A szerzők elvégezték a törvény változásának fényében szükséges szelekciót is: a magyarázatok között csak azokat az elvi tartalmú eseti bírósági döntéseket és testületi határozatokat ismertetik, amelyeket a gyakorlat számára továbbra is iránymutatónak tartanak.

A 2012. évi C. törvényt ugyanakkor már három éve fogadták el, így nem kerülhette el a nagy kódexek sorsát, ami nem más, mint a társadalomban bekövetkező változások által magyarázható módosítások. A Btk. mint a jogrendszer „szankciós zárköve” szükségszerűen kötődik más jogágakhoz és azok anyagi, eljárási szabályaihoz is. **A Kommentár harmadik kiadásának első frissítése** így többek között átvezette az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépése által a büntetőjogban bekövetkezett változásokat. **A legutolsó – 2015. május 31. napjával lezárt – pótlapcsomag** pedig a legfrissebb módosításokat vezeti át, így többek között a büntető anyagi jog alkalmazásának legutóbbi, a szankciórendszerrel összefüggő változásait, melyeket legmarkánsabban a 2015. január 1-jén hatályba lépett 2013. évi CCXL. törvény, azaz a Bv. kódex testesíti meg. Emellett például az egyes törvényeknek a gyermekek védelmére vonatkozó szabályait módosító 2013. évi CCXLV. törvény is érintette a Btk. több rendelkezését.

A jövőben is szükség szerint frissítésre kerülő Kommentár tudományos alapossággal, egyúttal gyakorlatorientáltan és a bírói gyakorlatot reprezentáló legújabb eseti döntésekkel gazdagítva nyújt nélkülözhetetlen segítséget a szakemberek és a jogalkalmazók számára.

WEBES VÁSÁRLÁS
-5%

HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., 1037 Budapest, Montevideo utca 14.
Fax: (36-1) 349-7600 • Telefon: (36-1) 340-2304 • info@hvgorac.hu

www.ujbtk.hu